

Det er mig naturligvis umuligt at overbevise dem, der ser det saaledes, som det ærede Medlem Hr. Povlsen ser det, at Præsterne ikke blot er mindst lige saa godt stillede som Adjunker og Lektorer, men endogsaa er bedre stillede end disse. Jeg mener, at der virkelig skal drages en Parallel mellem Tjenestemændene, samtidig med at jeg godkender det Synspunkt, der er fremført fra dette Sted, at Præster ikke uden videre kan betragtes som Tjenestemænd i almindelig Forstand. Der er en Forskel mellem denne Art af Tjenestemænd og alle de andre, baade efter deres Gernings Karakter, efter deres Kaldelsesmaade, og naar man ser hen til de Midler, hvorfra de lønnes. Men samtidig med, at jeg indrømmer dette, maa jeg ogsaa indrømme, at ud fra det Synspunkt, at der er en Parallel, har der i mange Aar været ført Forhandlinger om Præsternes Lønningsforhold. Jeg har haft den Ære og Glæde at være Medlem af den Forening, som det ærede Medlem Hr. Bjerring kaldte Præsternes Fagforening, og vi har gjort Forsøg paa, hvor vi syntes der var noget at rette, at henlede de styrendes Opmærksomhed paa, hvor Vanskelighederne laa; det har vi gjort ogsaa netop ud fra det Synspunkt, at der er en Parallel mellem Præsterne paa den ene Side og andre Tjenestemænd, men vi har ikke ønsket at udslette den Forskel, der er.

Og der er en Forskel; det er ikke muligt at gøre Præsterne til Statstjenestemænd af samme Art som alle de andre Etablers. Men indenfor den Begrænsning, som dette giver, er jeg rede til at drage en Sammenligning mellem dem og Adjunkterne, som de under de første Lønforhandlinger inden Lovene af 1919 blev sammenstillet med. Og dér er det ogsaa mit Synspunkt, at Præsterne udenfor København kom til at lide nogen Uret. Jeg har sagt den Ting før forud for den Stilling, jeg nu har, paa andre Steder end dette, og jeg vedkender mig det i min nuværende Stilling; og da dette mit Synspunkt ikke paa nogen Maade er blevet rokket, og jeg ikke paa nogen Maade kan dele det ærede Medlem Hr. Povlsens Syn paa dette, er det ikke muligt at faa nogen Forhandling i Gang, der kan føre til Overensstemmelse.

Men de ærede Medlemmer vil forstaa, at hvis man har det Synspunkt, falder en hel Del af de Angreb, som baade indenfor Pressen og her i dette høje Ting den Minister, der i høj Grad er ansvarlig for dette Lovforslag, har været Genstand for, efter mit Skøn til Jorden. Jeg vil give det ærede

Medlem Hr. Blang Ret i, at man ikke umiddelbart maa angribe Præsterne derfor. Jeg vedkender mig mit Ansvar, og Flertallet indenfor Udvalget, som har stillet Ændringsforslagene, maa vedkende sig sit Ansvar. Dersom altsaa dette høje Ting skulde vedtage disse Ændringer, maa de, der vedtager det, bære Ansvaret derfor sammen med den Minister, der har tiltraadt det.

Jeg skal paa den anden Side ikke paa nogen Maade nægte, at Præsterne har været interesserede i det og har arbejdet for, at nogle af de Skavanker, der var ved deres Lønningslov, kunde rettes; for det er ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Bjerring nævnte, at man vælger Præstegerningen af aandelige Grunde, men ogsaa Præsterne skal have en i Forhold til deres Uddannelses Bekostning og Langvarighed og hele deres Gernings Ansvar passende Løn, og det maa ikke bringes for Had, om de har Interesse for, at den bliver nogenlunde sømmelig og ordentlig.

Det er ikke blot den nuværende Kirkeminister, der har haft den Anskuelse, baade før og efter at han er blevet dette, at en Del af Præsterne ikke blev lønnet rigtigt. Jeg tillod mig, da Lovforslaget blev forelagt, at minde dette høje Ting om, at saaledes ræsonnerede ogsaa den tidligere Kirkeminister, J. C. Christensen, som gjorde den meget rolige og lidenskabsløse Bemærkning om Sagen, da den blev forelagt for Landstinget: Jeg kan nok se, at Loven for Præsterne udenfor København er blevet noget knap; det er ikke Lejligheden, føjede han noget senere til, i dette Øjeblik at rette det, men han kunde altsaa godt se det. Det samme har Præsterne i høj Grad set, og Præsterne har haft nogen Grund til at se det, for de fik det at vide fra allernærmeste Hold ved de Vanskeligheder, de blev stedt i, naar de skulde se at faa deres Økonomi til at gaa rundt.

Det er altsaa dette, jeg har prøvet at hjælpe paa i det Øjeblik, da den almindelige Nedsikring ogsaa skulde ramme Præsterne. Jeg bliver nødt til at gentage, hvad jeg allerede har sagt; det er saa overordentlig let at forstaa ud fra mit Synspunkt, og jeg begriber ikke, at de ærede Medlemmer ikke skulde kunne forstaa dette, at dersom man mener, at Præsterne udenfor København blev sat et Trin længere nede paa Lønstigen i 1919 og i 1922, end de burde være, og saa den samlede Tjenestemandsklasse skal stige det fælles Trin ned ad Lønstigen, er der nogen Grund til at bemærke, om ikke Præsterne